

Na ten čtvrtek jsem si naplánovala, že si vezmu docentku Talířovou a půjdeme se spolu zase cournout sídlákem.

A rozhodla jsem se, že půjdem jen spolu. Jen my dvě. Že krám zůstane doma a ona dostane velkodůvěru. A doufala jsem, že ji nezklame.

Tak jako zpočátku to tak úplně nevypadalo □ □ □ □ □ . Ale chápu, že byla nadupaná, rozverná a šťastná, že se taky konečně jednou po sto letech dostane někdy ven, když ji tamti dva zrádci všech moří nechali doma a šli si v pohodě nakupovat do Hornbachu. Však taky Brtník říkal, že pípala jak nešťastný kuře, když se chystali a ona věděla, že zvoní. Taková vám nespravedlnost □ □ . Takže je pak pochopitelný, že s ní šli všichni čerti a zašili ji do křovíčka. Co tam v něm krom venčení se provozovala nevím, ale pak se vyřítila a letěla za mnou, aby proletěla dál, když zjistila, že tam jsem. To už jsem houkla hlasem hromovým a to jí ty rozběhnutý haxny zaštajfovalo. Dostavila se, já jí přísně vykázala nahoru na podestu a žádala jsem slušný pohyb normálního jedince a ne paka, co se vystřelí do vzduchu. No tak do půlky dobrý, pak zblejskla pánika s Rumíčkem, který už se vraceli a “Jéééjdáááááááá kucííí sou tadyyy, naždáááár!”, šla spadnout z těch schodů na asfalt. Tam je přepadla a odpálila se směr louka a že to vezme pěkně k rybníčkům.

“TÁLYJE VOKAMŽITĚ ZPÁTKY!”

“Aha, jo, no, promiň...sem tu...tak čau!... aha ne, dobře, tak ....už..můžuuuu?”

...

“Ted? Už můžu?”

“NE, deš se mnou!”

Pochod k rybníčkům byl utrpení □ . Tak moc moc tam chtěla bejt, úplně jsem viděla sebe, když jsem byla malá a šlo se na koupání. Jak to člověk nemohl vydržet a všichni byli tak děsně pomalý... a.... Hrozně moc tam potřebovala, hrozně moc. Furt se vystřelovala dopředu, místo přivolání zkoušela, ešivá nevystačíme s tím, když si teda jen sedne a bude sedět.....Velká zkouška trpělivosti na obou stranách to byla, to teda jo. Nakonec se podařilo,

že jsme kus cesty šly normálně, poté si sedla na pokyn, pěkně se na mě podívala a než jsem se stačila nadechnout, abych jí z povelu uvolnila, uuuuž se katapultovala ☐ . “Ty jo, nene, to je fakt pako!, vzdychla jsem si tiše. Zavolala jí zpátky, kus jsme se vrátily, celý to zopakovaly a konečně se to podařilo dotáhnout do vítězného konce a ona tam šla skutečně až poté, co jsem řekla “Běž.” ani o vteřinu dřív. Otřela jsem si orosený čelo a svalila se vyčerpaně na lavičku do stínu :D. Trochu to přeháním, to jo, ale věřte, že tohle je někdy fakt pakárna. A musíte to udělat, přes to, že už jste tohle absolvovali 1000000000x, protože, když to neuděláte a nedotáhnete to opravdu na chloupek /ne na chlup, to je moc velký ☐ / do úplného konce, tak se vám to obratem vymstí. No ale na druhou stranu je to už o tom, že s ní pracujete, ne že ji jen zajišťujete, to jako zase ano.

No a nastal Taličas. Čas, kterej patří jen a jen jí a nic se po ní nechce. A ona může šťastně rotovat kolem jednoho rybníčku, přeběhnout k tomu druhému, hodit tam šíbru, zapadnout do rákosí, vletět do toho prvního rybníčku, potopit tam hlavu, vyskočit dva metry do vejšky a žuchnout do vody, tvářit se jako debil, vrazit hlavou pod břeh a tisíc jinejch hovadin. Je do toho tak ponořená, že ani neregistruje okolí. Takže ani ty dva čibabáky, který se tam na ní přišli podívat. Heh a nebyli to žádní měkkoši, pěkně normální pesani s paničkou, která s nima nakládala jako se psama a ne s hračkou. Chvíli se u nás zdrželi a my si s paní poklábosily. Když pak odešla, taky jsem se zvedla a že půjdeme. Byla trošku šichta Tali přesvědčit, že půjde taky, ale nakonec to dala. S velikým pláčem ovšem ☐ . Byla fakt jak malej harant. Ale šla ☐ .

Ovšem když posléze dostala svý nejdůležitější venčící povinnosti a měla za to, že .... že bychom se tam mohly vrátit, rozplácala se znovu, páč jsem jí hluboce zklamala, když jsem zamířila někam úplně jinam. Náká přecitlivělá, tvrdoška naše ☐ . Abych jí to vynahradila, sáhla jsem do útroh ledvinky a vytáhla..... fitness tyčinku! A meruňkovou, sláádkou jak .... jak to, co se jí momentálně bimbá na pupku, páč vona je ta matka rodička tetkonc, že jo, připravená svědomitě kojit :D. Hele, ty voči jak jí zazářily, to bych vám přála vidět ☐ ☐ ☐ Jako já mám vždycky trochu černý svědomí, když od těch rybníčků jdeme, protože vím, že to jí baví nejvíc, a klidně by tam byla dvě hodiny, ale tak půl hodiny taky není k zahzení a hlavně to by se nenaučila nic, máme taky krapítek povinností, že jo.

A tak se šlo do sídláku. A bylo to super. S nadšením hledala šňůrku, kterou jsem “ztrácela”, cvičilo se a hlavně se taky schovávalo. To jí bafčí děsně děsně, vždycky někam zapluju za

něco a uuuuž jde po mě! Blbý je, když špatně odhadnu, z který strany na mě vyrukuje. Páč to mě zakousne hned za prvním rohem □ . Jako teď a to je nepříjemný překvápko □ A pochopitelně to způsobuje, že si mě víc hlídá. Což jest velmi žádoucí činnost. Byla to prostě paráda. Když šla v jeden moment ke kraji chodníku, že by ráda na druhou stranu (místo, kde jsme se vždycky potýkaly s problémkami), stačilo říct :“Ne-e Talinkooo, sama ne-e.” a šla zpátky ke mně. Odměnou bylo krom dobrůtky taky to, že jsme tam přešly spolu a..... ona mě zas odměnila tím, že jsme se nemusely dohadovat, že nebude lozit pod zabordelený balkony. U hodin jsme si dali dobrou stíhačku. Nejdřív spontání, kdy jsem ji nechala zajít na druhou stranu a začala zdrhat kolem kruhovýho sezení a potom s tím, že jsem jí usadila, aby mi dala náskok a poté zavolalal okoloooo a prchala, co mi haxny stačily □ . Tlemily jsme se poté obě. A taky ten pán, co šel kolem, se smál.

Šly jsme pak dál, ona si mě suprově hlídala, skvěle dodržovala přecházení i pohyb po chodníku a zazlobila jen trošku u lékárny, kdy neposlechla a běžela za pejskovou, která jí běžela v ústrety. Když k sobě doběhly, fenka se dost lekla, páč asi netušila, že je Tali tak velká. □ . Ale nakonec se tam holky chvíli honily i přes to, že bylo chvilčkama vidět, že je na ní Tali moc hrrrrr. Tak jsem to pak zastavila, Tali jsme položila, aby se uklidnila a šla si podrbat tu rozkošnou voříškovou - mix bordera a jack russel. A z Tali se stal Meresjef. Klasika. Pes má lehni a tak, aby úplně ten povel nezabil, začne se plížmonit □ . Opravit se nechala a pak už to hezky vydržela, Prtka jedna. Když jsme se rozloučily, tak jsme si před lékárnu daly trošku pracování, kdy jsem jí pod stromy mezi šiškami “ztratila” šňůrku. Moc hezky hledala a měla radost, když našla. A pak na sebe byla dokonce hrdopec, protože zvládla úplně děsnou věc. Zavedla jsem ji totiž na podestu, kdy z boku je rampa pro vozičkáře. A ta rampa je z kovových roštů. “Netlačila” jsem na ní (myšleno, že jsem ji nevolala, nelákala, nic) , nechala jsem ji, ať si to zúraduje sama. Kdyby chtěla, stačilo se otočit o sejit po schodech. Nejdřív natahovala na rošt páááácičku jako malý ščenátko, když se seznamuje s vodou a pak to krásně přešla. Převýborně výborná byla. Tohle je jedna z věcí, kterou se psy záměrně trénuju - nepříjemný povrchy a hlavně rošty, protože při pohybu venku nikdy nevíte, po čem půjdete a nebo jak bude vypadat třeba lávka přes říčku. A chci, aby si zvykli na to, že to nepříjemný je, ale že se to dá. A i na to, že vidí dolů, což je pro ně, kolikrát mnohem blbější, než samotnej rošt. Přetlapkala to jak modelína na přehlídkovém molu a byla radostná.

Já pak naopak byla hodně dohlíživá, protože jsme se pohybovaly po chodníku, který vede už podél takový trošku rušnější ulice. Ne, že by tam vyloženě jezdily zástupy aut, ale jezdí to

tam víc než jinde a taky autobusy semo tamo. Ale držela se pěkně po chodníku a abych jí to trochu oživila, schovala jsem se jí za strom. Nařítla se mě přepadnout s nasazením URNy ☐ . Vždycky mě děsně baví vidět ty jejich nadšený gezichtíky, když po vás jdou ☐ . Když už jsem ji tak měla u sebe, zkusila jsem obíhačky stromů, který jsme míjely. Pěkně jí to šlo pěkně. Stejně pěkně jí pak šla i chůze u nohy v momentě, kdy jsme se blížily k přecházení křižovatky. A to už jsme byly na veliký zelený louce. Zasej se nám po nějaký době ztratila ta zatrachtílá šňůrka od klíčů. A dokonce došlo na to, že jsme trošku cvičily chození do stran podle pokynů. Kupodivu toho nevyužila k tomu, že když už je v tom pohybu, zaběhne si třeba k těm třem pesanům, co piknikujou opodál. To se mi líbí moc, moc, moc.

Pak si nutně musela zaběhnout o kousek dál do vyšší trávy. Je ftypný vidět, že tahleta tráva, která je o pouhých 30 cm vyšší, než posekaný trávník je mnohem zajímavější a je nutný to tam prošmejďovat. No bodejť, proč by ne. Ale! Žádnej anarchismus, hezky po dovolení. Jenže to jí dělalo kapek potíží. Teda takhle - nejdřív, když si tam zaběhla a já pískla, tak se supově dovalila, to ano, ale pak když jsme měly jít kousek pospolu, to už bylo horší. Ale postačilo to, že jsme zapracovaly s vodítkem a uuuž to šlo hezky i bez něj a já jí pak mohla nechat si tam rejdit. Zapadly jsme pak zase do sídliště a už jsme pozvolna mířily dom. Sama si vzorně sedala před obrubníkama a já jí mohla nechat být ať si svobodně jde a čuchá si, kde chce a co chce. Aaaaach to je pro mou duši víc než balzám, to je živá voda.

Daly jsme si drsnou honičku kolem betonový kostky a ona si pak ještě zařádila na plácku s mladou fenkou jakousi. Líталy tam obě jak největší - promiňte - vypatlankyně. Musely byste je vidět, jak se tvářily. Když jsme pak pokračovaly dál, šla U MNĚ. Eeeh??? Nehnula se ode mne????? Sama jsem jí musela posílat, ať si jde šmejdit. Chápete to???. Ještě než jsme došly k nám, stříhly jsme si jedno hledání šňůrky pod trojicí borovic, mezi nánosem šišek. A to už bylo to poslední, co jsme ten den podnikly, protože pak už jsme si jen tak SPOLU šly. Já jí sem tam pohladila a řekla jí, jak moc báječná je. A bylo nám oběma moc fajn. A doma při utírání tlapek jsem jí dala hudlana na šňupák. A vona mě naoplátku dala jednu štípanou do nosu ☐ . To je co? ☐